

Eesti Skaut

Eesti Skautide Maleva ajakiri

Nr. 1

Sügisnumber

1929. a.

Väljaandja: EESTI SKAUTIDE MALEVA PÄÄSTAAP

TOIMETUS:

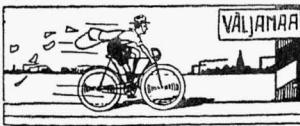
Vastutav toimetaja: K. TREFFNER / Tegevtoimetaja: A. GRONBERG

Toimetuse liikmed: H. HAAMER, K. LIPING, V. KLIMAND, A. SAMMET

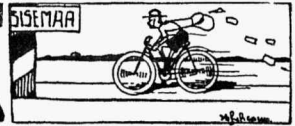
TALITUS:

TARTUS, Vallikraavi tän. 19 / Aadress kirjavahetuseks: TARTU, Postkast 130

Ilmub aastas 8 numbrit / Aastakäik Kr. 1.50 / Üksiknumber 25 senti.

TEATEID

Toimetus palub saata teateid malevatest, rühmadest ja karjadest selles osakonnas avaldamiseks hiljemalt 20. nov. 1929 a.

Peastaabi emapäevaeline koosolek peetakse arvatavasti 17. novembril Tallinnas. Ettepanekud ühendusteks ja aumärkideks peavad saabuma peastaabile aadressil, Tartu, postkast 130, mitte hiljem kui reedeks, 15. novembriks.

Akadeemiline Skautide Selts pidas oma sügissemestri peakoosoleku 10 okt. s. a. Liikmeid oli rohkesti ilmunud ja võeti vastu uusi, kuna mitmeid skaute ja gaide sügisel ülikooli astunud. Juhatusse valiti esimeheks H. Paalman, abiesimeheks H. Roos, sekretäriks pr. H. Kasak, tema abiks prl. Behrsin ja laekahoidjaks F. Buschman. Arutati pikemalt Paide aastakoosoleku kava ja otsustati koosolekuid pidada kaks korda kuus.

Oktoobrikuu teisel koosolekul esines ettekandega aastakoosoleku referaatide üle J. Tederson ASS:i esindajaks aastakoosolekule valiti Fr. Vann.

Skautmasterite Kogu korraline sügis-koosolek peetakse ühel ajal aastakoosolekuga Paides. Koosolek on otsusvõimeline kokkutulnud liikmete arvust hoolimata. Üldkoosolekule järgneb erakoosolek.

Tartu maleva käis suvel laagris, sportis tublisti ja hakkab nüüd pühitsema 10. juubeliaastat.

Tartu skautide maleva möödunud suvist tegevust võib nimetada mitmekesiseks. Jüripäeva paraadiga tutvustati maleva koosseisu laiemate hulkadele. Suvistepühadel oli maleva üldlaager Vapramäel, millest käis läbi 70 skauti. Kõik rühmad päle selle korraldasid oma laagrid, küll Vapramäel, küll Pangodis, Vasulas ja mujal.

III spordipäeval esines maleva 60-päälise meeskond rongikäigus, vaimulikul laulupeol korrapidajate ja juhtidena, invaliidide päeval oldi spaleerideks, tervishoiu valituse karbikorjandusele aidati kaasa.

Lõuna-Eesti skautide spordivõistlustel, Petseris 21. juulil, esines 30-päälise meeskond ühtlases dressis rongikäigus ja domineeris võistluses ülekaalukalt. Üleriiklikkudel skautide spordivõistlustel, Tallinnas 24. ja 25. augustil, tuli Tartu maleva üldvõitjaks.

Tartu Eesti põllumeeste Seltsi sügisel näitusel esineti väljapanekutega ja oldi korrapidajateks. Lähemas tegevuskavas on ette nähtud maleva 10 a. juubeliaastale vastuastumine.

Jätke tellimata!

Sügisel saabumisega on alanud uus skaudiaasta ning muu skautliku sagimise kõrval „Eesti Skauti“ jätkab ilmumist uue hooga.

Palju pikka juttu tegemata — see on juba ammu aegne skaudijuhtide tahtmine, et iga skaut telliks oma ajakirja. Seetõttu ongi seni „Eesti Skauti“ tellinud kõik skaudid, kes vähegi osanud lugeda ja mõistnud veerida skauditarkust.

Aga miks peaks siis tellima iga skaut? On ju üks jagu skaute, kes üldse ei viitsi lugeda ega raatsi õppida skaudiosavust. Mis neid siis piinata tellimisega, kui niisugused saksad niikui nii varsti lippavad skautide ridadest.

Nõnda siis, ükski laisk skaut ei tarvitseks tellida „Eesti Skauti.“ Mis tühja raisata 50 senti ainult ühe aastakäigu eest, kui skautlusest väljaastumisel selle eest saab osta parem juba väikese piibu. Ja teiseks tähendab see juba ka nädalas ligi üks sent kokkuvõidu, kui jätate „Eesti Skauti“ tellimata.

Jätke tellimata!

Värske Jülg

Järgmine number.

Järgmine „Eesti Skauti“ number ilmub Esmaspäeval. Toimetus palub saata rohkesti teateid Emapäeva pühitsemise kui ka algava skaudiaasta üldiste tegevuskavatsuste kohta.

Toimetus.

*Kogu maailma tubli de
ja erksate pois te
suursündm us.*

... JAMBOREELE ...

*50.000 skauti
igast maailmanurgast
ühises suurlaagris Inglismaal.*

K. L.

Ei saa enne alata jutustamisega kõige põnevamast osast — jamboreest enesest, kui veel pole jõudnud sinna. Kannatust seniks! Oli ju tarvis üle elada pikk ja seiklusrikas teekond, kui jõudsim Inglismaale, Liverpooli lähedale Arrowe Parki. Sellest enne pajatangi pisut.

Sõideti kolmes grupis — alul neli Poola kaudu, samapalju otse üle mere Hulli ja hiljem üheksa raudteel peatusteta Inglismaale. — Võin märkmeid teha Poola sõitva salga reisust — olin valinud selle teekonna.

Keskssel suvel, kuuma ja kuiva ajaga algas reis raudteel. Vagunis — istud kui tolmuimejas. Aegajalt vaid roogid hingamistorustikku ummistavast mustusest, rongi peatusel haarad pudeli, et jaamast tuua kurgu loputamiseks leigeks seisnud vett. — — Veidi paranes olukord kiviprügitudusega raudteel.

Varssavis peatudes pääsime skautide peastaabis vee ja seebi lähedusse — nende kahe abinõuga leidsime endised näod jälle mustuse katte alt. Saabastele tikkusid tänavail ka harjadega mehed kallale, kuid lubasime endid ise teenida parajal kohal.

Suure kiiruse ja kihutamisega püüdsime näha linna lühikese peatusajaga. Juhuslikult suudeti näidata, kuidas auto võib teisele rahulikule kaasvõitlejale otsa sõita ja end sõiduvõimetuks pörutada — meie muidugi julgemas teist kasutada.

Samal õhtupoolikul jatkasime sõitu Poznani poole — sää! pidi olema poola skautide suurlaager. Millal see avatakse või kus ta täpselt asub — selle üle ei teadnud peastaabis keegi anda täpseid informatsioone — neil päevil Poznani läheduses midagi sarnast ikka olevat.

Jõudsime pärale natuke enne keskööd. Sää! oli meil tõsiselt öö juba — pime nagu meil hilissügisel. Vastuvõtuhetkel unustame kõik:

Sisu: *Jamboreele / Oleme suurlaagris / Arvulisi märkmeid Jamboreelt / Skautide Liidu kiri riigivanemale / Edeva hundi mõtteid / Pojad kaljul / Esimeselt ülemaaliselt skautide võimete mängult / Teateid /*

Eesti skaudid teel vaquniaknal.

„korralikult“ laagrisse transporteeritud.

Hotell ei võimaldanud pakkideta elamist, seepärast otsisime üles korraliku pakkide hoiukoha keset laagrivälja lageda taeva all ja nõutisime laternatule, et otsida „Estonja’le“ määratud telgi aset.

Pimeduse katte all kerkis eesti poiste telk poolakate laagrisse.

Pühapäeva hommikul magasime seetõttu pikemat und. Lätlased kolisid alles keskpäeva paiku „hotellist“ laagrisse. — Et ainult üksikud teadsid meie laagrisse ilmumise ja saamise lugu, siis polnud ime kui meid peeti paljude poolakate poolt nende igapäevasteks seltsilisteks: tullakse ja räägitakse maha poola keeles pikk jutt telgisuul ja pahandatakse, et me neid ei mõista. Eesti lipp ei olnud mõnedele hiljemgi küllalt selgeks vahemärgiks.

Hommikul oli laagri avamine — pühapäev 14. juuli. Pikk katoliku jumalateenistus, kõne ja siis paraad läbi Poznani linna. Eesti lipp sammus oma esitajatega teisena: vahvalt kõrgel, kõigist teistest erinevaid värve lautades. Rahvast oli kogunud tänavaile mustav hulk — eriti raekoja ümbrusse, kus paraadi vastuvõtjad. Möödasammujaid saadab alaline käteplagin, pillutakse lilli. Paraadist võttis osa umbes 7000 skauti — muidugi kõik poolakad, pääle meie ja lätlaste, sest prantslased ja taanlased jõudsid pärale hiljem.

Laagri asukohaks oli valitud ohakaist lagedaks niidetud Poznani külje all asuv suur väli. Ei kusagil ühtki puud ega pöösast — hall, kuivanud savisegane maa. Sarnane koht ei suuda rahuldada meil hellitatud poisse laagrikoha ilu ja mugavuse suhtes. Minnakse ju meil ikka linnast kaugele kuhugile roheline metsa, pehmele, rohelinele murule — teisiti ei oska kujutleda mõnusat kohta laagriks. Selline koht siin aga jätab rahutuks — ei saa

reisiväsimuse — magamata ööde arvel, mustuse — tolmu näol, ja nuri-seva kõhu — tühjaks saanud leivakoti tõttu: meid lubatakse otsekohe autoaga sõidutada hotelli. Haaramepakid ja pambud, sikutame need jaamaesisele — ootavale autole lähemale, et rutem pääseda kasutama lubatud luksust.

Lõpuks pidime veenduma, et auto on peenem väljendus suurele omnibussile, hotell — põhku põrandal ning tolmu täis küünitaoline ruum, õhtusöök aga — kausiga lääget külma kohvi ja viilakas vinski peenleiba. Kiirus, see on mõiste, kui kolm korda pead pakke asjata omnibussist maha tõstma mõne maja ette ja siis tüki ajase ootamise järele uuesti pääle laadima. Lõpuks on aga olukord sarnane, et ise viibid eelpoolkirjeldatud „hotellis“ ja pakid on

nagu puhata, ei hing ega silm. Ei leia kohta, kuhu võiks heita päikese kätte, ei leia kohta, kuhu võiks põgeneda jälle päikese eest: telk on täis hõõguvat kuuma — metsa, seda ei näegi lähikonnas. Suundusime siis selleasemel linna — tutvusime suure üleriikliku näitusega. Mitu päeva kulus ülevaate saamiseks näituse väljapanekuist.

Sisseseadeid laagris leidus täiesti sobivaid. Esiteks korralik vee kanalisatsioon kogu laagris, elektri sisseseade, platsi jaotus jne. Väga omapäraseid ja laialt tarvitatud kõrged korviga lipumastid kõikjal,

palju rahvuslikel motiividel kaunistatud telke ja tootemeid.

Platsi kaunistuseks on tarvitatud linna kantside eeskujusid, mitmesuguseid sambaid ja teisi ilustusi liiva ja kivide kombinatsioonidega. Mõned on kasutanud ohakavälju ilustuseks käikude ääres. Kõigil on laagri ümber tehtud aed — kas paenutatud vitsadest, pulkadest, lauda dest, nõõrist või mitmeti kombineeritult, kus sissekäiguks ehitatud kõrged väravad.

*Eesti ja prantsuse
skautid
Tatra mägedes
Poolas*

Ühes laagris on isegi sisse seatud elektrivalgustus ja ühendatud kõik telgid staabitelgiga elektrikella abil. Skautidel on määratud ülesanded laagritarkuse õppimiseks. Peavad valmistama viskeid ja kirjeldusi oma päevikusse ja nii edasi.

Õhtuti harilikult oli ühine lõkketuli, lauldi ühiselt, grupi ja rühma kaupa, kisati ja karjuti korra järele ja hääst tahtmisest vabalt, kanti ette tantse, mängu, naljanumbreid. Vahest täitis aga poole kogu õhtusest olegust mõni kindral Haller'i isamaalist vaimustust puhuv südikas kõne. Lõppes muidugi nende hümniga ja õhtupalvega. Me jõudsime tolleks ajaks juba oma telki.

Ametlik lõpp kuulutati 22. juulil — laagrisse jäid aga umbes 450 skauti, kes pidid sõitma Inglismaale jamboreele. Koliti vaid uuele kohale.

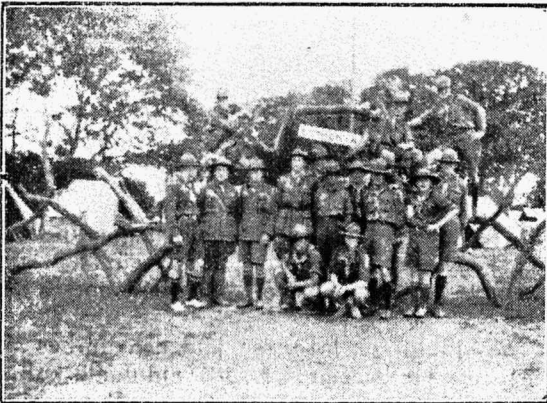
Sama teadmata nagu meil oli iga uue päeva kava, oli teadmata, mida teeme vabal ajal kuni jamboreele sõiduni. Lahendus aga sellega, et koos prantslastega sõitsime huvimatkaadele Krakovisse ja selle ümbrusse ja siis Zakopanesse ja Tatra kaljumägedele. Paar päeva peatusime Krakovis, käisime säält Vjelicka soolakaevanduses, imestades suurepäraseid soolast kirikuid ja saale, kaunistatud toredate kujude ja piltide kombinatsiooniga soola kristallidest. Hilja õhtul lasksime madalast käredejooksulisest Vislast endid laternatule ja pootshaagiga otsida ja välja ajada. Päeval ei jatkunud supeluseks aega.

Ilusaim kõigest oli aga reis Zakopanest Tatra graniitkaljudele. Toremaid mägedejärvi — läbipaistvalt selgeid, kohisevaid veeojasid, üle pilvede kaljutippudelt torepäraseid pilte, põnevat laskumist kaljudel raudhaakidest ja kettidest hoides — vahest tehes mäeröövli kisa, kuulates mitmekordseid kajastusi mägedest — palju lõbusat.

Parajaks ajaks sõitsime tagasi Poznani, kust jatkasime reisi ühes poolakatega erarongil Inglismaa suunas. Berliinis kohtasime koduntulejaid sõpru, kelledega koos värskendatud meeolus ja kõvendatud jõul läks sõit edasi. Laagris aga leidsime ees neli ülemere tulnud kuulsust, kes jalgsi Hullist matkasid Liverpooli. — Silmitseme veidi üksteisi ja kuulame seiklusi reisust. Siis . . .

Oleme suurlaagris.

Ringreis võerail mail — läbi Bombay, läbi Punjabi, läbi Tobago — läbi kõigest sellest ulatusest, mille moodustas „Kõik-India laager“ — Ameerikasse: kas Kanadasse või New-York'i või Rio-de-Janeirosse või läbi terve maailmajagu edasi Jaapanisse või Ceyloni saarele. Säält minugipärast — veetes minnes tüki aega kõigi maailmajagude-, saarte- ja maade elanikkude ühises teatris — pikem reis juba Austraaliasse või Islandi saarele, — kaugel nad üksteisest polnud — kust isegi silma paisis prantslaste Eiffeli torn ja kust õhtul oli näha rootslaste valgusetorn. Aegajalt hoiatas see selles „maailmas“ eksinuid tulega ja juhatas õigesse maailmanurka.

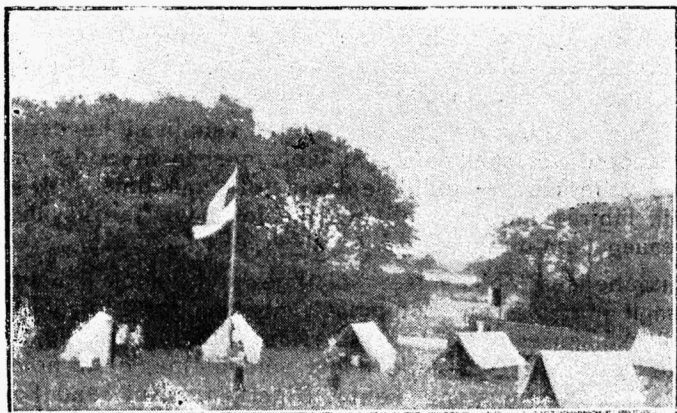

*Eesti esitus
oma laagrivära-
ves.*

Estimaad kujutab siin jämedaist roikaist tehtud aed, mis piirab „Elephanten roadi“ poolt meie õuet nagu vanaisadel mitmete aegade eest. Tüsedamaist tüvikuist ehitatud värav, väravas lauale trükitud nimekaart „Estonia“. Muru on koristatud puhtaks. Poolringis, avausega lipu poole, asetsevad viis elamut. Mõnes neis kolm, mõnes neli elanikku.

Taha, aia äärde on tõmmatud presendist katus — selle all asub köök omas hiilguses ja täuses: pliit, millel võimalik keeta ja küpsetada kahe nõuga, toidukast, kasti kaan täitis ühtlasi köögilaua aset. Teise pre-

sendi alla on tehtud söögilaud — kaetud roheline mättaga. Kuid ilusast lauakattest hoolimata jäi see vaid võõrastele näitamiseks ja enestele vaatamiseks — kõik tahtsid süüa eralauas.

Üldvaade Eesti laagrile Arrowes.

Kokad, muidugi mitte elukutselised, vaid hariliku korra järele ametisse määratud, pidid tavaliselt silmas pidama kahe poole huviseid. Esimajoones lasus nõue, et perele oleks toit võimalikult maksimaalseis portsjonimõõtudes õigeks ajaks valmis. Teisepoolsed nõuded moodustas rohkearvuline publik. Pidi olema täitsa külmavereline ja pahaselt tõsine kokk, kes pääses teisest ametist ja keda inimesed ei söendanud segada tähtsas töös. Kui aga vähe nägu kaldus naerule, siis loodi juttu ja kokk pidi kolme ametit korraga pidama: ühe käega segama kulbiga pajas, teisega kirjutama aadresse ja allkirju ning ise juttu puhuma osavasti lobisema — pidi naljagi laskma teha omal kulul.

Selline oli meie kokk omas vastutusrikkas ametis.

Missugune oli siis pere?

Kokku 17 hinge. Oli „lihtsaid“, oli järgu mehi, oli mastereid ja päälikuid. Kodumaa paljudest nurkadest. Kõik tahtsid süüa, kõik ei tahtnud teha tööd. Mõned ei püsinud põrmugi kodus, mõni aga magas lõpmata palju — alles õhtu eel nagu elustusid ajud ja siis tehti „noissi“ pääle lubatud aja — käidi lõbustuspargis kookuspähkleid pildumas ja tsirkusele reklaami tegemas, mõni pensilinegi veeres kuhugile lauale või langes „money-masina“ ohvriks. — Ühed meist olid uhked oma kuulsuse pääle, et

Eesti poisid matkasid põiki läbi Inglismaa,

millest nende nimele hiiglasuur kuulsus maa päriselanikkude seas, millest Wales'i prints oli isiklikult huvitatud ja millest rääkis kogu Arrowe.

Kui tahame märkida täpsemalt meie kodukohta Arrowes, tuleb lisada vaid, et olime kaheksandas maailmajaos. Arrowes oli ju hoopis teistsu-

gune kombinatsioon maailmajagude ja riikide asetusega kui tavaliselt — see on selge. Too maailm oli jaotatud kaheksasse ossa. Piirid kas loomulikud — park jagunes metsasaludega osadesse, lagedaid välju vahele haarates — või kunstlikud, kus laiemaid välju jaotatud peatänavatega. Seega siis kaheksa maailmajagu, kuna maakeral on neid kõigest viis.

Imelik näib, kuid ei maksa imestada ega kahelda selle loo tõelisuses — oli ikka ilmsi võimalik seda kõike läbi käia niisuguses vassitud järjekorras, mida muidu maakeral mõttelendki ei suudaks võimaldada.

Korraldasid käigu kuhugile, kas aetuna vaimlisist huvest või esikohal mõne operatsiooni või spekulatsiooni läbiviimisega märkide, markide või metallraha vahetuses — pidid leppima tolle maailma sellase iseärasusega — kõik läbirääkimised peeti ingliskeeles. Oli rahvusvahelises läbikäimises peaaegu ainutunnustatud.

Rahvusvahelises läbikäimises võitsime kõigi sooja vastuvõttu. Kui kuulsid kusagil nimetatavat „Estooniat“, siis ikka rohkem rõõmsa hõiskena kui külma ükskõiksusega. Kutsuti külastama, tuldi ise külla, sobitati sõprusi ja loodi tutvusi. — Või kelle kohta võid ütelda, et ta poleks sõber — isegi mitte läikivate mustade kohta Nigeriast. Kui saad kokku kusagil maakera teises servas ühega neist 50.000-st — on sõber ja tuttav ammu: olime koos Arrows!
(Järgneb)

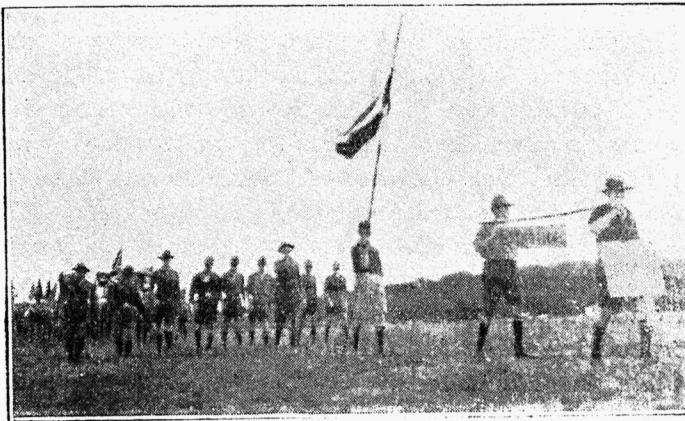
Lora Baden-Powell

Eesti laagrís.

Arvulisi märkmeid Jamboreelt.

Inglismaa ilusaima ja suurima pargi — Arrowe Park — haljal murul üksikute metsasalude vahel oli üles loodud laagreid, ei — suur-laagreid, mitte üks ega kaks, vaid tervelt kaheksa, mis pidid olema kaheksa ilmaosa skaudiilmas. Ja linnuteeks selles poiste taevast oli kuulnud Kingsway, kõiki riike ja rahvaid ühendav peatänav, mis viis kõrgelt põhjast sügavale lõunasse. 50.000 skauti ja samapalju eraisikuid külalisi moo-

dustasid teel nii tiheda liikumise (sõidukid olid täiesti keelatud), et tuli ametisse seada kahetuhandepaline politseivägi roverskautidest, kes juhatasid liikumist tihedamates ummikutes. See on võimalik ainult Inglismaal, kus valitsemas kaine kaalumine ja otstarbekohasus. Ega muidu poleks ühel öhtul transporteeritud kahe tunni jooksul 40.000 inimest bussidel 8 km. eemal asuvasse Liverpooli ja teistesse linnadesse. Kuid ka ettevalmistused olid kestnud poolteist aastat. Laagrisseviiv kui ka ümbritsev maantee olid kaks korda laiemaks ehitatud. Kõnelemata suurearvulisest busside juureehitusest, kõnelemata raudteekompaniide vaevast, kes skautide transporteerimiseks oli ehitanud paljude erirongide koosseisuks täiesti uued vagunid.

*Eesti
esitussalk
Inglismaal
paraad-
marsil
laagri
peaväljal.*

Esiti olgu nimetatud see suur vastutulelikkus, mis igalpool skautidele sai osaks. Birkenheadi jaama jõudes (linn oli ka poolemiljonilise elanikuhulgaga) kõik lipuehtes, jaam rahvast täis, kuid ainult skaute, sest eraiskuid juhiti teisale. Iga kümne minuti kestel meie erarongi sinnajõudmisel saabus uus jällegi ainult skautidega. Jaamaesisel aga rahvamüür, kes, inglased uskumata ikombel, suure elavuse ja rõõmuhõisetega tervitas saabuvaid skaute. Ning nii terve see 8 km. kuni Arrowe väravateni, sinna, kus võisid juba kohata vanu sõpru, kellega veedetud koos mitmeidki jamboreid.

Ekskursioonest osavõtuks oli loodud väga palju soodustusi, näit. Liverpooli pääses vähem kui veerandi täispileti hinnaga. Erarong viis kohale. Skaudid võtsid vastu, eestlaste grupile saadi ikka 2—3 juhti. Rahvamurd tervitas kõikjal. Näidati tööstusi, suuri ehitusi, ärisid, teatriteid, muuseumi, hoolitseti eine eest, kõik ilma lisatasuta. Ei jäetud ka mälestusesemest ilma, milleks osutusid postkaardid, albumid jne. Vastutasuna nõuti igalpool sama objekt — sinu allkiri. Seda küsis iga poisikene tänaval, seda soovis ka vanem daam ja härra. Lisaks neile tuli aga paljugi küllakutseid inglise perekondadesse. Inglise oli nii vaimustatud skautidest, et ta murdis oma tagasihoidlikkuse traditsiooni ja muutus võõrastevastuvõtlikuks.

Skautide Liidu kiri riigivanemale.

Riigivanema nimele on saabunud „The Boy Scouts Association'ilt“ Londonist järgmine kiri:

„Boy-skautide ülemaailmliku jamboree lõppemise puhul Inglismaal võin ma ütelda Teie Ekstsellentsile, kui kõrgesti meie kõik hindame Eesti skautide nii kena koosseisu viibimist meie keskel.

Nad paistsid välja laagriviibimise ajal oma kärmusega, distsipliiniga, osavusega ja üle kõige oma meeldiva viisakuse ja sõbralikkuse kütkestava vaimuga oma vendade-skautide kui ka inimeste suhtes, kellega nad puutusid kokku. Nad oskasid ennast teha igalpool imestatavateks ja populaarseks. Ma olen kindel, et kui see seltsimehelikkuse ja sõbralikkuse vaim mitmesuguste maade vahel alal hoitakse ja edasi levitatakse, siis võib tingimata kätte saada kõrgeväärtuslikke tagajärgi rahvusvahelise heatahtlikkuse ja rahu suunas.“

Inglismaal on skautlus tõesti aukohal. Sää! loetakse häbiasjaks, kui mõne vanema tegelase nimi ei ole ühenduses skautlusega. Sää! püüab igaüks kaasa töötada liikumisele, sest ta teab, et see on kasulik riigile ja kasuks üleilmsele rahule. Üle poole miljoni poisi on skaudid, ligi kolmveerand miljoni gaide. Ja kui jamboreel oli esitatud iga neljakümnes kogu maailma skautide arvust, siis oli see saavutus, milleni pole küündinud ükski teine organisatsioon maailmas. Oli koos nii suur hulk noori, mis terves maailmas esmakordne juhus ja ajalukku jääb püsima. Kõik lehed kirjutasid jamboree kestel oma esimesed küljed täis jamboreekirjedusi, lisaks lehekülj ülesvõtteid. Igalpool mainiti Baden-Powelli sõnu, mis kõnelesid skautide rahuaatest ja vastastikusest arusaamisest. Baden-Powelli peeti tänapäeva suurimaks rahuapostlik ja skautide jamboreed suurimaks rahupidustuseks maailmas. Rääkisid sa millise inglasega tahes, kõik nimetasid seda oma laagrissetuleku põhjuseks, nad tahtsid näha seda suurt rahuarmeed, neid toredaid poisse, seda linna, kus polnud vargusi ega kurja keelt, kus haigete arv ei olnud rohkem kui viiendik protsenti elanikkonnast, kus olid koos kõik need riigid, kes maailmasõja päevil ägedate vastastena teineteist hävitanud, kelle noored aga nüüd suurteks rahuriütlikeks.

Skm.

Edeva Hundi mõtteid aastakoosolekuks.

Omaval ajal, ja see oli väga ammu, kui võtta ajamõduks meie skautliku liikumise elulugu, tegid meil linnades paraadi malevad ja koguni väike rühm oma paarikümne

liikmega ei kohkunud tulla sirgetes ridades turuplatsile, olgu omal aastapäeval, olgu Jüripäeval või maleva suuremal pidustusel. Tolaljal ei tähendanud midagi, et poistel polnud vormi seljas — paljas skaudikepp pihku ja see oligi ühtlustavaks eemeks kogu poistejõmpsikate perele. Nendest aegadest on jõutud kaugemale, aga mina ei mõista, miks peaksime püüdma neid unustada.

On ju tõsi, et mitmetes kohtades tol ajal skautluse sisu nähtigi ilusas paraadis, sirgetes ridades käia okustele lisaks kavalate sõlmede sidumise kunst, lippudega signaliseerimise õpetus ning skaudiseaduste pääst teadmine nende numbrite järjekorras. Tartus ehitatati suurematel pidupäevadel siis ka roigastest torne ja võisteldi tuletõrjutega nõõrironimises ja katusel käimises. Kas poiss enda südames skaudiks kujunenud, sellest palju ei küsitud, kui pärast eksami poisile skaudimärk rinda löödi.

Tolaljal jäi rahvas tänaval seisatama ja vaatles vaikselt lõbutundega ja suure meelehääga pisitillukest hundipoega, kes püüdis sammu pidada pikakoivalise skaudiga.

Nendest aegadest saadik on palju tööd ära tehtud. Ja edasi jõutud! Skautide ridadest on võrsunud skaudisõprade peresse tegelasi. Skaudisõbrad on meil olemas, millest esimestel aegadel vaid võisime unistada. Laagrites käime nüüd, elame nädalapäevi teinekord metsatukkades, ise kooki küpsetades ja suppi keetes. Koguni sinna oleme jõudnud, et võime unustada skaudi seadusi nende järjekorras, aga elame nende vaimus. Tuleme kokku igaaastasele nõupidamistele, kus juhid räägivad tarka juttu ja annavad lubadusi. Ka õpivad nad juhtimisoskusi üksteiselt ning ähvardavad kokku tulla kursustekski.

Aga kahjatsemisväärsaks jääb too lugu, et nad aina ähvardavad ja et nad ainult lubavad. Ja kuigi elatakse skaudiseaduste tundmises, ometi ei näe alati, et skaut peab antud sõna. Võtame kas või „Eesti Skaudi“ küsimused. Juba 1927. a. koosole-

kul lubati tuhat tellimist anda, aga paljud juhid said aru, et tellimise andmine seisab ajakirjale vaid aadressi, mitte aga raha saatmises. Sellesama 50 sendi saatmises, millest juttu oli koosolekul. Või jälle juhtide treening, nagu seda käsitab esimese aastakoosoleku otsus punkt VI. Edasi XVI, XVII punktid. Või jällegi Narvas peetud aastakoosoleku otsused — palju neist oleme näinud teostunult? Ometi peaks olema teada: Midagi ei sünni, mis ei tee ise. Ja kas siin pole selge näide, et teised midagi ei tee — otsused oled teinud sina, aga täide viinud... pole neid keegi.

Aastat kolm-neli tagasi, siis tegid meie eest meie sõbrad, vanemad mõndagi. Viisid laagrisse, korraldasid kursusi, õpetasid mitmeid tarkusi. Skaudid ise istusid käed rüpes (igatahes hulk oli sarnaseid), sest neil polnud tuju isetegevuseks, endalगतuseks. Nüüd aga ootavad vanemad skaudisõbrad, et näha vilja nende abiandmisest. Kas võivad nad seda? Igatahes tuleb seda võimaldada, sest nad on õigustatud seda nägema ja tagajärgi on olemas. Vaadatagu vaid ringi.

Siin on omal kohal pidulik aktus paraad turuplatsil, tööde näitus, esimese abiandmise demonstreerimine kusagil rahvapeol, tuletõrje salga esinemine tuletõrjutate manöövril ja palju muud, mis aga oleks valitud tabavalt ja samuti tabavalt „lavastatud“ ning silmas pidades, et kõik oleks mõõdukalt ning töö ise ei kannataks ega ühehülgsustuks.

Ometi on selle nähaandmise tulemuseks uued aitamised, uute sõprade võitmisel. Kas peaksime sellest ära ütlema?

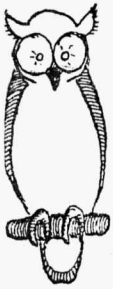
Ja ma tahaksin loota, et kellelgi ei ole kahtlust, miks peame töötama, miks peame püüdma edu poole. Vaid ühe hiina õpetlase sõnu hiina rahva arusaamistest tahaksin siin lausuda kõigele lisaks. Hiinlane ütleb: Kes suudab armastada vanemaid, õdesid-vendi, naist ja lapsi, suudab armastada samuti omi kaasinimesi. Kes aga suudab viimast, see on tõeline aumees ja tema päralt on kõigi lugupidamine.“

Skaut on vend igale teisele skaudile ja kogu ilma väikene sõber — seda lauset te ju tunnete ammugi?“

Kiri poegadele.

Tolgi Villem oli juba 18 aastat vana noormees, eas, kus talupoisid ammu kodus sulase aset täitsid; aga tema käis alles karjas. Oli päris harilik lehmakarjus, nagu seda on esimesi aastaid koolis käivad poisikludid, või vanad väetimid vaesed mehed ja naised, kel ei ole kodu ega omakseid. Tolgi Villem oli aga veel sellepolest iseäralik, et ehkki ta oli tallanud mitu talvet külakooli vahet, siiski polnud ta selgeks saanud lugemist ega kirjatahti. Jah, oma nime ei nähtud teda kunagi kirjutavat, sest külapoiste teades polla see vabrik veel asutatud, mis Villemi jaoks pliiatseid, sütt ja sulgi valmistaks.

Ometi millegi poolest võis ta kõikidest ees olla — see avaldus tema õelas südames. Igal võimalikul juhul oli ta valmis kõiki maha tapma, või vähemalt igale „konte peeneks jahvatama“ — nõnda et ümbruses aegamööda tõusis hirm selle tüsedga noormehe ees ja meeleldi eemale hoiti temaga kohtamisest. Villemi altkulmu vaade kohutas tõsiselt pisut, veel enam siis, kui teati, et ükski nuhtlus seda poissi ei paranda.

Juba nädal aega elasime ühes noorema venna Ekiga Undu mõisas ühe lahke tädi külalistena, keda Jumal nüüd juba oma juure kutsunud, kes aga tol ajal oli sääli rentnikuks. Siis kuulsime meiegi Tolgi Villemist. Aastate poolest alles jõmpsikad, vend 11 ja mina 12 aastane, oli meil ometi küllalt verd, et himustada verejalulise karjusega kohtamist.

See juhtus rehepeksmise ajal — sulase pahnakoorem oli viimane, mis läbi külätänava sopa veeres kiikudes ja kõikudes mõisa poole. Et mitte liha luelt lasta maha raputada, kobisime Ekiga koorma otsast maha ja hüppasime kivilt kivile, kartes riidekingadega astuda porri. Igale

koerale, kes julges karata haukudes aiale, saatsime peadega paar vastutervitust, mispeale nad kadusid huldues aidanurga taha. Külakarjamaa väravateni jõudes osutas sulane käega eemal lehma koju-ajavale suurele poisile ja tähendas:

„Ennäe, sääli Villem ronibki.“

„Küll me teda õpetame!“ uhkustasin sulase ees seisma jäädes. Pahnakoorem liikus edasi, aga kui häda suureks pidi muutuma, siis lubas sulane peatuda ja appi tulla.

Jalad hargis, käed puusas, mütsid silmis ootasime. Mäletan, oli nii kahju, et tomahavki polnud poolpöigiti hammaste vahel, see oleks kindlasti annud kohutavama välimuse.

Karjus avas värava, lehmad ruttasid inisedes kodu poole, suud ilased, igatsedes juua. Meie ohver sules parajasti aia avast, kui kargasime ta kallale.

„Oled sa Tolgi Villem?“ kisendasin igavesele-suurele jõlvendile otsa vaadates ja ise tugevasti ta kurgust kinni hoides.

Meie ees seisis pikk, tugev maapoiss pisut lollaka ilmega, aga tõesti kohutavalt-õela vaatega, mis esimesest jahmatusest löi nagu segaseks.

Kallaletungijail polnud aga halastust. Ek tõusis kikivarvule ja siis ulatades äigama, virutas kõigest jõust ühe tulise Tolgi Villemile „üle vahitimise“, nagu sedakorda üldiselt pruugiks oli nimetada niisugust toimingut.

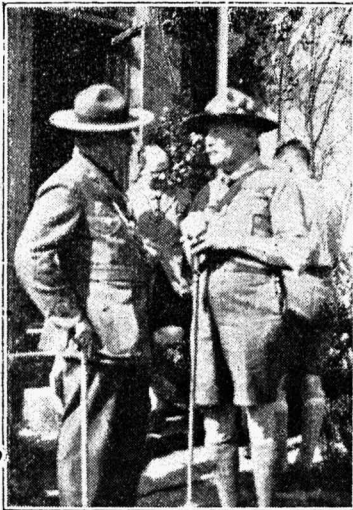
Minu ettekujutuse järele oleks pidanud seesuguse hoobi järele silmapilk pikali kukkuma, aga vaata, maapoiss ei kõikundki. Kui see sellevastu keppi ähvardas tõsta, siis õigustas Ek oma karistust kohe juure lisades: „See oli tapmiste eest“, ning sellele nagu kinnituseks mõõtis teisele lõuale veel ühe „põletava“ seekord aga ilma kohtuotsuse õigustamata või seletamata, sest seks polnud ka õigusepoolest enam aegagi.

Lüüasaanu tõstis vaba käe kepiga ähvardavasse kõrgusse, ja kui seda sealt võtma ulatasin, laskis ta malga kukkuda. Kum-

mardusin, et keppi maast tõsta — selle aja sees oli aga vabanenud karjus arvanud paremaks oma „jutuajamise“ meiega lõpetada.

Ta kargas kui kits üle kiviaia ja pani ajama üle karjama ning kadakapõõsaste, punude kõigest hingest metsiku kisa eest, millega teda saatsime umbes 30 sammu. Alles ühe sauna juures sõandas ta ümber vaadata, kui meid lahutas ligi poolekilomeetriline karjamaa, säält näitas ta meile rusikat, meie talle aga nelja.

Ma ei ole enam midagi kuulnud Tolgi Villemist, aga usu, et ta kedagi oleks maha tapnud.

*Lord Baden-Powell kõnelemas
Ameerika peavanemaga.*

Eesti Skaut

*on huvitav
poisteajakiri.*

*Aastakäik
maksab skautidele*

ainult 50 senti

Armas onu kollane Uhuu!

Lehed langevad. Need kollased, punased pruunid ja kirjud lehed, mis laagri ajal foretsid puid alles nii värsketena ja ilusatena. Sa tahad muidugi nüüd kõik teada saada, mis meie pool suvel ka tehti, sest seitungi trükkimisaeg tuleb kätte.

Enne oma loo algust pean sind kohe targaks tegema uudisega — suve jooksul on Ennu Hellkäpast saanud kahekõrva hundipoeg. Hunt rääkis, et ma olla juba suureks poisiks kasvanud ja pidada varssi skaudiks saama. — Aga eks sinu sõbraks või ju siis seegipärast jääda?

Kuule siis meie suvepäevadest.

See jutt algab jälle vihmade laagriga Pühameetsas Vana Kuudi ligikal Sutu lahe ääres ja Risti jõe kaldal vana mereröövliite Polli lossi varemeil. Vihm kihutas meid varssi metsast minema. Kuigi telk piiskagi läbi ei lasknud, pidi lõkke tegemiseks enne terve pakk tikke „õndsaks“ tegema, kui hagu sai kolmeks minutiks suitsema.

Elasime siis üheksa päeva Püha kiriku õpetaja majas nagu omad mehed, õppisime palju uusi vigureid — tarvitasime ohtralt jooti, sest see on hää asi indiaanlaseks värvimise juures, kui haava päälle paned on valus, aga muidu määrdes ei tunnegi. Hundi süda oli küll täis, kui verisele sõrmele polnud panna enam tilkagi, aga millal see siis tühi on olnud. Isegi ühe peo tegime kõva vihma all 337 sendi puhta ülejäägiga ja ühendatud lõbusate mälestustega — sest korra võis teha jälle tsirkust nii palju kui süda kutsus ja raha makseti päälegi.

Aga ka midagi uut õppisime juure. See oli üsna ilus, kui õhtul laua ümber istusime enne magamaminekut, kus vana hunt, kes nüüd Pühasse kirikuõpetajaks saanud, midagi meile ette luges piiblist: sääl on mõndagi ilusat, mida me enne ei teadnud.

See laager jääb mulle küll veel mõneks ajaks meele, olin ma ju sääl ka kõige osavam märgilaskja.

Suvel on juhtunud veel ilusat, aga sellest võibolla edaspidi, kuidas me meriskautidega koos käisime uut prof. Paldrocki poolt neile kingitud jahti „Hülget“ vastu võtmas ja ka sellest, kuidas rõõmistasime väikesest jalgrattast, mille prof. Paldrock kinkis hundipoegadele, et võiksim selgeks õppida rattasõidu.

Tervitusi palju!

Ennu Kahekõrvaline.

Esimeselt ülemaaliselt skautide võimete mängult.

Märkmeid ja kilde.

Tallinna. Tondi. Kaitseväe ühendatud õppeasutuste spordiväli oli see, kuhu tänava 24. ja 25. augustil koondusid skaudid esimeseks ülemaaliseks võimete-prooviks. „Esimene ülemaaline“ — sõna tõesises mõttes, sest varem on küll ka midagi korraldatud Tartu pool, kuid sarnast pole olnud, kuhu oleks koondunud skaute Tallinnast, Tartust, Narvast ning Nõmmelt, Valgast, Võrust ja mujaltki põhjast ja lõunast.

Märgin siin mõned killud mälestuseks ning meeletuletuseks tulevikus. Torgata ei taha kedagi, sest kõik olid väljas hää tahtmise ja huviküllusega. Aga kui juhtun natuke tsuskama, siis on see ainult hääst meelet ning vallatustajust ning on seda kasulikum kogu asjale.

Skaute oli kaugelt üle saja, vahest ehk paarsadagi. Tõsi, hundid puudusid, kuid nemad arenegu alles igaüks omas paigas, kasvagu, küll nendelgi aeg tuleb kaasarääkimiseks ja — lippamiseks. Võistlejate jaotust võis pidada läbilõõvaks, sest tegemist oli igal klassil omasugustega, ja nii sobiks see edaspidigi.

Kava sisuline küll oli üldiselt vastuvõetav. Kergetõustik, jalgpall, ujumine, sõudmine, skautlik viievõistlus, kõievedu.

Kuid kas on jalgpall küllalt sobiv. Ala, mille pärast jageleti, jäädigi jagelema, auhinna vastuvõtjat ei ilmunud ja tegutsejad o' id vist ainult naabrid Tallinna — Nõmme.

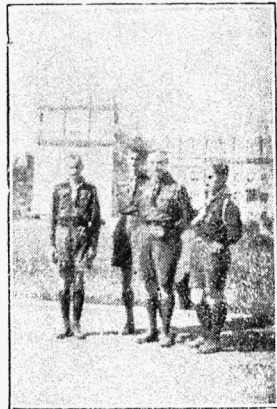
Kõievedu, kas on seegi kasvajate noorte mäng? . . . See on maadlus.

Üllatavalt huvitav oli aga skautlik salgavõistlus. Põhjamaalased olid hääd signaalseerijad, samuti sõlmijad, üks viimastest oli päris kunstnik, muudkui valmis ja valmis, roheline vilenöör aina välkus, teised polnud veel nõõri sirguigi suutnud tõmata, ei mäleta, kas Nõmmelt või Tallinnast oli ta pärit. Tartul oli osavam nõelakunstnik, kuid veekeetmisega näitasid Tallinna poisid ülikiirust, kui ainult seda petrooleumi või teab-mis plahvatust poleks juhtunud.

Olgu kuus on, kuid skautlik viievõistlus oma leidlikkusega jättis ilusaima mulje. Tulevikus tuleks pöörda skautlikkudele numbritele rohkem tähelepanu, sobiv oleks veel teatud ülesande täitmine maastikul, kas või jalgrataste kaasabil.

* * *

Ujumises oli Tartu ootustest üle, kuid soolase veega olid poisid püsti hädas, on ju Emajõe magedas vees õpitud puristama. Ka Narva pani end siin maksma. Sõudmises ja kõieveos olid Tallinna poisid peremehed.

*Eesti skautide grupp
Poznani näitusel Poolas.*

Päris tõesise pöörde võttis heitlus teisel päeval parema maleva nime pärast päämiselt Tallinna ja Tartu vahel. Esimesel päeval juhtis Tallinna ülekaalukalt, kuid nüüd jõudis Tartu abivägi kohale.

Tartu Schütz, kiirem skaut A klassis, keda 100 mtr. jooksta ei lastud, sest polnud eeljooksul kohal, tahab lohutuseks skautrekordigi püstitada. Puudub stardi püstol. Pika ootuse järele jõuab kohale, kantuna õppeasutuse sõdurist — püss, millega maratoni-Lossman Schütz'i teele pööratab. Aeg 11,3 — rekord. Protestitakse, tuul tõuganud tagant. Kuid tehku keegi kindlaks, kumb oli kiirem, kas tuul või Schütz? Või kumb kumba tõukas?

Nüüd — kui jalgpallimehi oli tund aega kohale oodatud — võib alata võistlus kergetõustikus. A ja O on maratoni Jüri Lossman. Hüüab, mõõdab, stardib, on ülekohtunik — tänu tema agarusele, suudetaks anda võistlustele siiski hoogsam käik.

Kui võistlejad end võistlustuhinas veidi unustavad ja korraldaja maleva kohtunik-

kude kogu otsust heaks ei kiida, tehes võistlejate vastu veidi spordimõiste vastast agitatsiooni — 400 mtr. jooksu juures oli see — peab „Jüri“ erapooletuse õiglaseks ja paneb starteri ameti maha.

Tekkinud vahejuhtumises kahe suurema maleva juhi vahel, kellel loomulikult mõlemal maleval käekäik kallis, ilmub skautlik üksmeele vaim end siingi, pea on nurgelisus lahendatud ja võistlused jõuavad lõpule sõbralikus ja ausas võimete mängus.

Ometi ei saa tähendamata jätta mitmeid mõtlematuid samme Tallinna maleva poolt, kus põhjusega karati kinni Tartu malevale. Sarnane atk oli täiesti lubamatu, kuna Tartu võistlejatega olid asjad korras. Samuti langeb korraldaja maleva kaela võistluste kestel ilmunud arusaamatused, millised seda tähelepandavamad, et peastaabigagi ei oldud varem astunud kontakti.

* * *

Õhtul oli korraldatud NMKÜ-s teelaud, kus jagati auhinnad. Ei puudunud meie vanem sõber — Eesti Baden-Povell — minister Hünerson. Avas võistlused ja lõpetas need oma sõbralikkude sõnade tulise pitsatiga. Auhindu olid annetanud eesotsas papi Hünerson'iga K. Päts, J. Lossman, O/Ü. „Esto“ ja teised, räägiti — arvult kokku 14. Neist langesid just pooled Tartule, paar vist Nõmmele ja ülejäänud omandas Tallinna maleva.

Punktide kokkuvõtte toob üldvõitjaks ühes Lossmanni nimelise rändauhinnaga — Tartu, kuigi mitte suure ülekaaluga Tallinna vastu.

Võime rahuldusega öelda, et esimesed üleriiklikud skautide spordipäevad olid tähtsaks algatuseks. Vastastikuselt läbikäimises, ausas võimete mängus lähendame ja ühtlustame enda skautlikku arengut ja sõbralikku meeleolu.

Aastakoosoleku ülesandeks jääb kehakasvatuse skauttöökava vastuvõtmine ja aluste püstitamine edaspidiste ettevõtete läbiviimisteks.

Hall Hirv

Tallinna maleval uus juht.

Sügise algusega oli maleva juhatuses muudatus. Senine malevajuhth lahkus omalt kohalt, kelle asemele valiti senine aukohtu esimees nskm. H. Tari. Aukohtu esimeheks valiti jällegi senine malevajuhth nskm. Rich. Treu.

Suvisse tegevuse lõpetamisega korraldati spordivõistlused, millest võttis osa arvukas pere. Esimesele kohale tuli II (NMKÜ) rühm, teisele kohale III (meri) rühm.

Nädal hiljem korraldati puht skautalade võistlus, kus esimeseks tuli III (meri) rühm, teiseks XII rühm. Avati salgajuhide kool, mille juhiks nskm. Rich. Treu. Koolist võtab osa 43 skauti. Läänud aastane kool lõpetas oma tegevuse edukalt, mida võib loota ka eelolevast.

Tallinna NMKÜ skautiderühm matkas suvel 45945 kilomeetrit!

Kokkuvõtte tegemisel möödunud suve tegevusest võib rühm oma tööga täiesti rahul olla. Rühma liikmeskond tõusis suvei 150-ni. mis jaotub viide ossa (suguharru): hundipojad, kümme salk skaute ja salk roovereid. Suve jooksul seisis esiplaanil välistegevus matkade ja laagrite näol. Skautide poolt matkatud maa pikkus ulatab 45.945. km. Läbistati pea kõik kodumaalinnad (välja jäid ainult Kuresaare, Võru ja Petseri) ja kahel korral käidi isegi välismaal, esmalt Inglismaal ülemaailmlises suurlaagris (425) km.) ja Lätimaal (750 km.).

Matkade kõrval on viibitud lühiaegseis laagreis kokku 45 ööpäeva. Peetud omavahelisi skautlikke ja sportlikke võistlusi, osa võetud teiste poolt korraldatud võistlustest, kus näidatud rida häid saavutusi. Maleva poolt korraldatud sportlikkudel võistlustel tuli rühm esimeseks omades rändava kuju, samuti NMKÜ spordivõistlustel esinev C klassi tõi ära ilusa auhinna, mille oli välja pannud „Skaud Jüri.“ (Jüri Lossman). 22. septembril rühma suvine tegevus lõpetati Lükati metsas skm. Harry Haameri peetud vabaõhu jumalateenistusega.

6. oktoobril kuulutati välja NMKÜ poolt korraldatud matkamisvõistluse tagajärjed, millest rühm võttis osa 6-e salgaga (igas salgas 15—20 sk.). Üldvõitjaks tuli skautide I salk, 22.339 km., järgmine üks ühingu klubi (3980 k.) 3-, 4, 5-, ja 6-kohal jällegi skaudid (neljandal kohal hundipojad üle 6.000 km.). Esimesele kohale tulnude anti, „Skaud Jüri“ poolt välja pandud väärtuslik suur kuju rändauhinnana. Parimaks üksikmatkajaks osutus rühmajuhth nskm. Rich. Treu. (2302 km.).

Peale matkamistagajärgede väljakuulutamist rühm, eesotsas oma vanemaga hra. Jüri Lossman'iga andis edasi rühmajuhile tema viieaastase rühma juhtimise juubeli puhul hinnalise auaadressi, kirjamapi hõbe plaadiga. Nende ridade kirjutaja, olles selle väärtusliku kingi vastuvõtja, peab küll ühinema papi Hünersoni ütlusega: „Oi, oi, mida siis kinkida kui kord Riigivanemaks saad.“

R. T.

ESM. Skaudijuhitide Aastakoosolek

Kava:

Paides, laupäeval 2. novembril 1929.

- Saabumine:* Türi poolt kell 5.25 ja Tamsalu poolt tulejatele kell 7.32, Osavõtjate korteritesse paigutamine, hommikusöök ja registreerimine.
- Kell 9.30* — *Avamiskoosolek:* Avakõne ja valimised, Tervitused, Aruanded peastaabilt, „Eesti Skaudide“ malevatelt.
- Kell 12.00* — *Osavõtjate pildistamine.*
- Kell 12.00—15.30* — *Linnaga tutvunemine ja lõunavaheaeg.*
- Kell 15.30* — *I töökoosolek. Referaadid:*
uh, Max Arvisto — „Skautide enesekasvatusest“. skm. J. Tederson — Skaudijuhiti kohustest“.
- Kell 18.00* — *Skautlik jumalateenistus — kofi, õp. ja skm. häämer või stud. teol. Fr. Vann.*
- Kell 20.00* — *Õhtusöök.*
- Kell 20.30* — *Suvel jamboreedel viibinud skautide reisijutustused.*

Paides, pühapäeval 3. novembril 1929.

- Kell 9.00* — *Hommikusöök.*
- Kell 9.30* — *Eriskoosolek spordiküsimustest huvitatutele. Referaat nskm. h. Michelson'ilt „Skautide kehaline kasvatuse, töökava ja selle teostamise võimalused Eestis“. Läbi-rääkimised.*
- Kell 12.00—15.00* — *Linnavaatlemine ja lõunavaheaeg.*
- Kell 15.00* — *II ja viimane töökoosolek. Referaadid: „Propaganda skautlusele“ skm-id A. Grönberg ja A. Kasak. „Eesti Skautide Maleva päevaküsimusi“ — skm. h. Paalmann. Mitmesuguseid küsimusi (Ajakiri „Eesti Skaut“ jne.) Resolutsioonide vastuvõtmine ja koosoleku lõpetamine.*
- Kell 20.00* — *Osavõtjate ja kutsutud külaliste ühine koosviibimine. Arasõit Tamsalu poole kell 23.30 ja Türi poole kell 1.40 (4 XI).*